

Kr., altsaa hele Beløbet paa 1,080 Kr. nær, ere lovbestedte Udgifter, og jeg forundrer mig overhovedet over, at det ærede Mindretal ikke har tiltraadt Forslaget forsaavidt og foreslaaet blot en Ændring, hvorefter Beløbet nedsættes med 1,080 Kr.; thi derom dreier Forskjellen sig. Om det Andet ere vi enige, ogsaa efter den ærede Ordførers Udtalelse; det er lovbestedte Udgifter, om hvis Afholdelse vi ingen Tvivl nære. Den ærede Ordfører har undskyldt sit Mindretal med, hvad det ærede Medlem for Præs. Aants 1ste Valgkreds alt har berørt, at noget Sagnende laa for igaar med Hensyn til Arbejderne paa Naserød; men for det Første have Arbejderne derude arbejdet paa Løn og ere ikke affledigede og kunne forhindres i at blive affledigede, saa at der aldeles ingen Sammenligning kan gøres med det normerede, det lovbestedte Antal Embedsmænd i en eller anden Branche af Stats tjenesten og dem. Stillingen der er fuldstændig forskjellig. Men desuden gjaldt det lille Spørgsmaal igaar dette, at vi ikke vilde give Krigsministeren et Beløb for efter eget Skjøn at uddele Understøttelse til Arbejderne, men maatte forbeholde os, naar der skulde foregaa Afstedigelse af Arbejdere, hvis Tjeneste havde været en saadan, at en Alderdomshjælp var billig, da paa specielt Forslag af Krigsministeren at bevilge den, saa der kan ikke, forekommer det mig, fra den ærede Ordførers Side tænkes noget mere uheldigt Exempel som Undskyldning for, at man ikke har tiltraadt de 3,800 Kr., end det, han ansførte. Jeg skal henvise den ærede Ordfører til, at vi lade staa overalt paa Budgettet det efter Loven bestemte Antal Embeder, selv om de ikke antages at ville blive besatte i Aarets Løb; vi have saaledes ofte havt ledige Professorater ved Kjøbenhavns Universitet, men vi have dog altid bevilget Lønningerne til disse Embeder. Der er nu oplyst, og der er ikke Tvivl om, at det er rigtigt, at der vil blive de og de Premierlieutenanter. At Tallet kan forandres ved Fremfremmelse og Dødsfald, er ikke Spørgsmaalet; Spørgsmaalet er, at det er i Overensstemmelse med Lovens egne Ord, at de og de Udnævnelser af Premierlieutenanter kunne finde Sted. Jeg siger, naar man er opmærksom derpaa, skal man efterkomme Lovens Regler og forlange Bevilling paa Finantsloven, og den Tilbøjelighed til at henvise Noget til Tilleggsbevillingsloven, som vi, medens vi behandle Finantsloven, ere vidende om, skal og bør bevilges, har jeg aldrig været med til, og det billiger jeg ikke. Det næste Punkt er altsaa de 1,080 Kr., og der opstaar da Spørgsmaalet om de omtalte Sekondlieutenanter. Det Spørgsmaal vil komme til at ligge for ved Tilleggsbevillingsloven for to Sekondlieutenanters Vedkommende; men Spørgsmaalet vil dog finantfielt ikke faae anden Betydning end Lønning for to Sekondlieutenanter i December Maaned, idet de efter Lovens Bestemmelser blive forfremmede

til Premierlieutenanter fra Slutningen af December. Dersom vi ikke vare gaade ind paa denne Bestemmelse i Loven, ifølge hvilken Ministeren kunde stole paa, at det bliver afgjort ved Tilleggsbevillingsloven, vilde han, staaende paa Lovens Bogstav, have Ret til den 1ste December at sende to Sekondlieutenanter hjem med 900 Kr. i Lommen, kalde dem ind igjen den 31te December og fra den Tid give dem Løn, idet han da udnævner to andre til Premierlieutenanter. Altsaa ved at gaa denne Villighedsvei med de meget omtalte Sekondlieutenanter vinde vi for indeværende Finantsaar paa Finantsloven et Beløb af 1,680 Kr. For næste Finantsaar er Spørgsmaalet det, som her staa, nemlig om de 1,080 Kr. i det Spøstte. Der kan ske Nedsættelse deri, thi det er selvfølgelig ikke sagt, at de alle 6 bestaa ved Examen, der kan ske større Forfremmelser og af andre Grunde finde større Afgang blandt Sekondlieutenanterne Sted end forudsat. Følgen vil altsaa i alderværste Tilfælde — det siger jeg særlig til dem, som ere saa angst for disse enkelte Hundrede Kroner, — være den, at der kommer en Udgift paa næste Finantsaar paa 1,080 Kr., men saa bespare vi paa Forslaget under Nr. 128 3,600 Kr. i næste Finantsaar. Det er altsaa i næste Finantsaar en Besparelse af c. 2,600 Kr. Naar man lægger det til den Besparelse af 1680 Kr., jeg før oplyste, bliver det altsaa i Alt en Besparelse af over 4,000 Kr. i indeværende og næste Finantsaar, fordi vi paa dette Punkt gaa Villighedsveien. Jeg vil indrømme, at, dersom man igjen til næste Finantsaar affledigede dem, saa træde Orlovspengene ganske vist til; men jeg vil atter dertil sige: tænke vi os den første December næste Aar 6 Sekondlieutenanter staaende, som efter Loven skal affledigede, hvis denne Villighedsforanstaltning ikke træffes, kan Ministeren lade dem gaa hjem paa denne Dag med 6 + 900 = 5,400 Kr. i Lommen. Men saa kan han kalde de 2 af dem ind en Maaned efter, idet han da efter Lovens Bydende lader 2 andre Sekondlieutenanter avancere til Premierlieutenanter. Derved vil altsaa kun bespares Lønning for 4 Sekondlieutenanter i et Fjerdingaar, hvilket bliver 720 Kr., for det Beløb, han har kunnet give dem hjem med den 1ste December. Altsaa, for Lidsrummet fra nu af indtil 1ste April 1881 er Foranstaltningen en Besparelse af noget over 4,000 Kr. for Statskassen. At der kan blive nogen Udgift i de følgende Aar, forsaavidt som Afgang ikke bringer dette Tal ned igjen til 20 i en temmelig kort Tid, vil jeg indrømme; men i alt Fald skal der hængaa længere Tid — vi kunne tænke os et Par Finantsaar — inden vi have opbrugt den Besparelse, som Lovens strenge Regler vilde gjøre gjældende nu. Dette er det Finantfielle. Nu kommer jeg til det, som for os har været det Afgjørende, nemlig det Humane, og dette Punkt